

kunde det dog være, naar man forhørte Forstmændene i Statsskoven, at de ikke ubetinget vilde gaa ind for den Mening. I alt Fald sker der ganske sikkert Skade for det, som Naturfredningsloven skulde frede, i de Statsskove, hvor Almenheden i særlig stor Mængde færdes Dag ud og Dag ind. Der trives Fuglelivet, navnlig det sjældnere Fugleliv, ikke. Det samme gælder om Insekter, f. Eks. Sommerfugle, og en Mængde Planter. Professor Wesenberg-Lund har for nogle Maaneder siden skrevet en lyrisk meget smuk og videnskabelig meget saglig Artikel om, hvorledes baade den ene og den anden Art af Dyr og Planter forsvinder, efterhaanden som Civilisationen skrider frem, og Kulturmennesket træder tættere og tættere paa den Grund, hvor før den uberørte Natur raadede enevældigt. Han henviser bl. a. til, hvorledes det, som man i hans Barndom kaldte „Blomsterenge“, forsvinder, idet de enten bliver opdyrket, eller ogsaa kommer Familien Almenheden og lejrer sig paa Blomsterengen, og naar den gør det Dag ud og Dag ind hele Sommeren igennem, bliver der intet tilbage af denne Blomstereng. Hvor Familien Almenheden træder, gror der ikke Blomster.

Den højtærede Landbrugsminister sagde endvidere, at Almenhedens Respekt for Skoven er utvivlsom i Statsskoven. Jeg vil tro, at Almenhedens Respekt er større i Statsskovene, end den vil være, naar de private Skovejeres Skove bliver tilgængelige for Almenheden. Ved Skove, som Staten ejer, er der dog en vis Respekt for det mystiske Væsen Staten, og hvad Staten eventuelt kunde finde paa; Staten har Politi, og den har Skovfunktionærer, den kan gøre saa meget. Staten er der derfor en vis Ærefrygt for, men ærede Medlemmer kan være evig forvissede om, at i de tidligere Majoratsbesidderes Skove, hvor Almenheden faar denne Færdselsret, bliver det Retten og ikke Forpligtelser, som bliver det fremherskende i Almenhedens Tanker: Vi har Ret her i disse Skove, hvad bryder vi os om, hvad disse miserable tidligere Lensbesiddere mener, det er ganske ligegyldigt, Pligter overfor saadanne Ejere er der ikke Tale om, der gives ingen Pligt overfor dem, de har i sin Tid ekspropriert disse Skove fra Almenheden, hvorfor skulde Almenheden saa have Forpligtelse overfor dem, hvad skulde de kunne gøre, de kan intet gøre, de har kun nogle gamle Skovfogder, hvad skulde de gøre, vi har frit Slag og kan gøre, hvad vi vil! Alle de smukke Bestemmelser i Lovforslaget om Skovpo-

liti er ganske ligegyldige, de kan ikke haandhæves.

Den højtærede Landbrugsminister spurgte, hvor min Kærlighed til Byernes Arbejdere er. Jeg tror ikke, at de Betragtninger, jeg har fremsat, i nogen Maade er et Bevis for, at min Kærlighed til Byernes Arbejder og, lad mig føje til, ikke mindst til hans Børn skulde være uægte. Jeg ønsker intet hellere, end at han og hans Børn faar Adgang til at færdes ude omkring i den frie Natur, ogsaa paa privat Grund, og jeg kan forsikre om, at for saa vidt det er muligt for den private Ejendomsbesidder at faa en lille Smule Sikkerhed for, at hans Rettigheder vil blive respekteret, skal der ingen smalle Steder være.

Man kan vel for øvrigt uden Overdrivelse sige, at der er faa Lande i den civiliserede Verden, hvor den jævne Befolkning har en saa nem og god Adgang til Strand og Skov som i vort lille Fædreland. Man behøver her ikke at køre mange Mil, før man er ved Stranden, og man behøver ikke at gaa langt, før man er i Skoven. Tænk, hvordan det er i de store Indlandsstater, hvor Skovene ligger spredt, og hvor der er milelangt fra Byerne til Skovene, endsige til Havet og til at gaa i Vandet i Havet, og saa paa vor lille Øgruppe her ved Bælterne. Den jævne Befolkning har i Virkeligheden en overmaade vid og udmærket Adgang baade til Skov og Strand. Man maatte kun ønske, at Almenheden af idrætsmæssige, hygiejniske og æstetiske Hensyn benyttede denne Adgang i langt større Omfang, end den faktisk benytter den. Men at udvide den til en Ret, det er aldeles ikke retslig begrundet, som vi har set, men det er virkelig heller ikke faktisk begrundet. De kan tage alle de private Skove, Majoratsskovene, og saa vil De se, at det er Regelen, at Almenheden i større eller mindre Omfang har Adgang baade til Skov og Strand paa private Grunde, at Spærringerne er Undtagelserne, og at de i de allerfleste Tilfælde har fuldt gyldige og acceptable Grunde, naar man ikke stiller sig paa et ensidigt Almenhedssynspunkt.

Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer spørger mig, om det ikke var muligt, at jeg vilde være med til en Forhandling om disse Spørgsmaal, naar jeg vilde se bort fra mine rent godsejerlige Interesser og stille mig paa et umiddelbart folkeligt Standpunkt. Jo, saa vilde det ganske sikkert gaa let nok, saa var der nemlig ikke noget at forhandle om. I det Øjeblik, jeg forlod det rent godsejerlige Standpunkt og stillede mig paa det umiddelbart